

Velemenjeni gospod Doropoljski!

Moj atek mi je z neko posebno radostjo naznanil, da ga veseli, da sva jaz in moja sestra tako zvesti čitateljici »Zvončka«, ki je stara in zelo koristna korenina za slovensko mladino.

Rekel mi je: »Tudi ti, skromno dekletce, lahko kaj poročáš dobremu gospodu Doropoljskemu.«

To me je ojunaciło, da sem si upala poslati rešitev ugank.

Srečna bom, ako se prepričam, da nekaj vem, kar tudi pričakuje naš ljubljni urednik »Zvončka« od nas.

Potem bom celo tako pogumna, da bom stavila sama uganko na svoje zveste sočistatelje.

Tudi risbe si bom upala predložiti, da začnem tekmo, ki je dandanes na dnevnem redu vsepovsod. Dobra volja in kos rajža velja, tako slišim mnogokrat od dobrih g. učiteljev in učiteljic.

Z odličnim spoštovanjem se priporočá Milka Lešnikova, učenka III. razr. meš. šole v Ptuju.

Odgovor:

Ljuba Milka!

Prav praviš, življenje je večna tekma. Ugankarsko in risarsko si zadnjič dobro prestala, želim Ti, da bi tak uspeh dosegla tudi povsod drugod.

Pozdravi, prosim, atka in kmalu mi pošlji tisto uganko!

Zdravo! Gospod Doropoljski.

Dragi g. Doropoljski!

Prvič Vam pišem nekaj vrstic, ker bi se jako rada seznanila z Vami. Pristrčno Vas prosim, da tudi mene sprejmete v svoj kotichek.

Hodim v VI. razred. Učim se z veseljem vseh predmetov. Zlasti rada čitam in rišem. Za razredno učiteljico imam g. Valentino Kauklerjevo.

V šoli imamo šolsko čitalnico, v kateri je mnogo lepih knjig. Med njimi je seveda tudi Vaš »Zvonček«, katerega jako rada čitam.

Prosila bom mamico, da postanem prihodnje leto Vaša naročnica.

Najtopleje se Vam priporočá za Vaš cenjeni odgovor

Cita Antonovičeva, Ptuj.

Odgovor:

Ljuba Cita!

Upam, da Ti bo Tvoja ljuba mamica rada izpolnila željo. Potem boš imela »Zvonček« doma, to bo imenitno.

Pa še kaj se oglasi, prosim!

Pozdravljena! Gospod Doropoljski.

Velemenjeni gospod Doropoljski!

Iz naše doline se Vam, kakor vidim, prav malo kdo oglasi. Dovolite torej, da Vam jaz napišem par besed.

Pred nedavnim smo ustanovili društvo »Pomladek Rdečega Križa«, ki jako dobro napreduje. Prav pridno prirajamo mladinske igrice. Po igri, oziroma pred njo zapojemo kako čedno pesemco, do katerih imam posebno veselje.

Z željo, da ga sprejmete med svoje koticekarje, Vas prav lepo pozdravlja

Franjo Medved,

učenec V. razreda osnovne šole na Dolu pri Hrastniku.

Odgovor:

Dragi Franjo!

Veseli me, da Vaš Pomladek tako lepo uspeva. Se letos bo prinesel »Zvonček« lepo igrico, ki jo boste potem lahko igrali v društvu. Če me boš pravočasno obvestil, se bom takrat pripeljal v Dol in pogledal, kako se bodo postavili moji koticekarji. Na snidenje!

Gospod Doropoljski.

Cenjeni g. Doropoljski!

Vem, da dežujejo pisemca v Vaš kotichek, a vseeno bi se tudi jaz rad vtihotapil vanj. Oglašam se iz belega Zagreba, kjer obiskujem že drugo leto gimnazijo, in sicer III. razred. Preje sem hodil v Ljubljani v šolo. Še vedno mi je dolgčas po njej. Večkrat moram slišati pikro be-

sedo »Kranjec«, toda jaz sem ponosen, da sem Slovenec. Da vselej težko in z veseljem pričakujeva z bratcem Zarkom ljubi »Zvonček«, mi ni treba še posebe omenjati. V šoli nama gre še dosti dobro. Brat je celo odličen. Hodi v IV. razred osnovne šole. Za danes naj zastojuje.

Blagovolite sprejeti najlepše pozdrave od mene in brata Zarka.

Milan Guček,
dijak III. razr. III. drž. real. g. v Zagrebu.
Odgovor:

Dragi Milan!

Tvoje pismo iz bratskega Zagreba me je jako razveselilo. Lepo je, da se često s ponosom in hrepenenjem spominjaš svoje ožje domovine, iz katere Ti naš »Zvonček« vsak mesec prinaša toplih pozdravov.

Zdravo, Milan in Zarko!

Gospod Doropoljski.

Dragi gospod Doropoljski!

Rešil sem vse uganke. Pomagal mi je tudi Uroš. Dobili smo šolska izpričevala. Moj stric iz Murske Sobote me je vprašal, kakšno izpričevalo sem dobil.

Jaz sem mu odgovoril takole: Če bi imel eno pet več in eno štiri manj, bi imel dvakrat toliko pet kakor štiri. Če bi pa imel eno pet manj in eno štiri več, potem bi pa imel prav toliko pet kakor štiri.

Zdaj mi pa uganite, prosim, koliko sem dobil pet in koliko štiri?

Lepo Vas pozdravljam.

Vaš vdani

Dušan Vagaja,
učenc 2. a razreda osnov. šole v Zg. Šiški.
Odgovor:

Ljubi Dušan!

Ti si pa tič! Kar uganko mi zastavljaš. Sem jo že pogruntal, pa ti je še ne sporočim. Naj si najprej še moji koticarji malo glavo belijo z njo! Bomo videli, kdo jo bo uganil.

Zdravo!

Gospod Doropoljski.

Dragi gospod Doropoljski!

Moja mama ima zame in za mojega brata naročen »Zvonček«. Zelo rada ga čitam, najbolj mi ugaja Dnevnik šimpanzke Kaške. Doma sem v Apačah ob reki Muri, ki dela mejo med Jugoslavijo in Avstrijo. Pri nas imamo dve šoli, deško in dekliško. V vsaki so trije slovenski razredi in dva nemška. Jaz hodim seveda v slovenskega in sicer v II. a, I. oddelek.

Iskreno Vas pozdravlja

Vanda Marija Zelova, Apače.

Odgovor:

Draga Vanda!

O Kaški bomo še letos in vse prihodnje leto mnogo zanimivega slišali. Čakaj, da pride med ljudi, tam je doživela čudne reči.

Lepih pozdravov g. mamic in Tebi in vsem zavednim Slovincem ob meji!

Gospod Doropoljski.

Čenjeni stric Doropoljski!

Če Ti bo pismo všeč, ga natisni, prosim, med svoje koticarje. Zelo nestrpno pričakujem vsak novi zvezek Zvončka. Jako rad ga čitam. Na pustni torek sem se oblekel v admiral. Povabil sem tovariše iz hiše na malo južino. Pili smo na Tvoje zdravje. Saj veš, da znam tudi malo francoski.

Srčno te pozdravlja Tvoj nečak
Vid Grošelj, učenec 3. r., Ljubljana.

Odgovor:

Dragi Vide!

Nb, ker mi pišeš, da znaš malo francoski, mi pa sporoči prihodnjič, kaj se tole pravi po naše: Dans la forêt lointaine, on entend le coucou; du haut de son grand chêne, il répond au hibou. Tako zdaj spomladi pojo francoski otroci. Gotovo bo vse moje Zvončkarje zanimalo, kaj to pomeni slovenski.

Pozdravi, prosim, prav lepo mamico, papana, staro mamo in svojo prijateljico Julko!

Stric Doropoljski.

..... Ostala pisma priobčimo prihodnjič!

